

for en holdning på sit partis vegne, som ikke deles af hendes parti.

Til fru Pernille Frahm vil jeg gerne sige, at regeringens da har den opfattelse, at FN er en organisation af helt central betydning. Den er selvfølgelig en global organisation. FN er jo ikke kun en europæisk organisation. Når vi derfor diskuterer den europæiske sikkerhed, så plejer vi faktisk at tage udgangspunkt i de organisationer, der i Europa – ud over FN – spiller en rolle. Men FN er en central organisation i den danske udenrigspolitik; det er regeringen meget bevidst om.

Jeg fremhævede i mit indlæg, at der var tre organisationer, som ud over FN især er leverandører eller bærere af sikkerheden i Europa, og det er foruden NATO og EU OSCE. OSCE er jo en organisation, som af FN er anerkendt som en regional organisation for Europa i FN-pagtens kapitel 7-forstand. FN-pagten har jo faktisk forudsat, eller forudset, eller har bestemmelser om, at man gerne ser, at der er regionale organisationer, der på vegne af FN kan løse opgaver i de forskellige regioner.

OSCE er en sådan organisation, som har et tæt samarbejde med FN, og hvor det jo er en klar interesse for FN-hovedkvarteret, at der udvikles den type organisationer, for at ikke enhver konflikt i f.eks. Europa skal håndteres af FN-hovedkvarteret i New York.

Det er jo også derfor, at der i FN var meget stor glæde, da vi i Albanienkrisen designede en løsning inden for OSCE, som siden fik tilslutning fra FN og FN's Sikkerhedsråd. Sådan var det jo ideelt, om det kunne blive i andre sager også, at OSCE kunne løse problemerne, skabe nogle løsninger, som derefter kunne godkendes, som de selvfølgelig skal, af FN's Sikkerhedsråd. Den udvikling skal vi understøtte.

Jeg vil da også gerne oplyse om, at det arbejde, der er sat i gang inden for OSCE med at skabe et charter for europæisk sikkerhed, er i en god udvikling. Det var et arbejde, som fik meget fart under det danske formandskab for OSCE i 1997. Det er nu ved det seneste ministermøde i OSCE i Oslo her i december vedtaget, at vi skal prøve at gøre dette charter færdigt, så det kan vedtages på OSCE-topmødet i efteråret 1999. Forhåbentlig kan vi dér enes om et charter for europæisk sikkerhed, som opstiller nogle spilleregler for, hvorledes man håndterer kriser og krisestyning i det europæiske område. Og krisestyning er ikke identisk med

krigsførelse, som hr. Keld Albrechtsen ville udlægge det. Det er en forkert betragtning.

Vi håber som sagt, at man kan gøre et sådant charter færdigt på topmødet i Istanbul i efteråret 1999. Hvis det lykkes, skyldes det i meget høj grad det store forarbejde, som blev gjort under det danske formandskab. Og Danmark spiller fortsat en meget aktiv og central rolle i disse bestræbelser.

Tilsvarende håber vi, at det kan lade sig gøre, også på topmødet i Istanbul i efteråret 99, at få genforhandlet de gamle C og V-aftaler, aftalerne om konventionelle våben, for at få moderniseret disse aftaler og bringe dem i overensstemmelse med den europæiske virkelighed i dag.

Henimod slutningen vil jeg da gerne her sige, at det jo er rigtigt, som det også bliver sagt, at denne diskussion om den europæiske udvikling jo ikke foregår inden for rammerne af WEU, men foregår inden for andre rammer. Og det, jeg gerne vil understrege ved selve det forslag til vedtagelse, som er fremsat, og som har min fulde støtte, er, at det er inden for NATO-rammer, at man skal sikre en udvikling.

Det er rigtigt, som fru Elisabeth Arnold sagde, at NATO er en organisation under forvandling. Og somme tider kalder vi jo NATO for det nye NATO. NATO har meget, synes jeg, forudseende tilpasset sin virksomhed, bl.a. gennem PFP-samarbejdet, som jo er et samarbejde mellem NATO og 27 andre europæiske lande om sikkerheds- og forsvarsspørgsmål.

Dette partnerskab for fred, som NATO har aftalt med hver enkelt af disse 27 lande – det gælder jo også f.eks. Sverige og Finland, det gælder Rusland og andre – er et samarbejde, hvor NATO yder et bidrag til, at Europa kan overvinde den splittelse, som blev skabt af jerntæppet og den kolde krig. På den måde er NATO også blevet et instrument for samarbejde på tværs af de gamle delingslinjer.

Det er en nyttig virksomhed, og jeg synes også, at NATO's kritikere skulle være opmærksomme på, hvad der faktisk foregår her. Sommetider, når man hører talerne, er det, som om man slet ikke har nogen føling med den side, den vigtige nye side af NATO's virksomhed.

Så sagde fru Pernille Frahm også, eller var det hr. Villy Søvnald, at Rusland var ved at blive isoleret. Det synes jeg er en forkert beskrivelse. Rusland har en aftale med NATO, Rusland er et aktivt medlem af OSCE, Rusland er yderst aktiv inden for Østersørådet, Rusland søger optagelse i WTO, Rusland er blevet med-